

SZERKESZTŐK-OLVASÓK

BÁNDI ZSOLT főiskolai hallgató (Kolozsvár). — Jugoszláviai magyar lapokban olvastam, hogy 1972. októberében, nyolcvanhárom éves korában meghalt Szirmai Károly, a legidősebb jugoszláviai magyar író, akit munkatársi és baráti kapcsolatok fűztek nemcsak a jugoszláviai irodalom olyan kimagasló alkotóihoz, mint Ivo Andrić, és a magyar irodalom olyan nagy egyéniségeihez, mint Babits Mihály és Illyés Gyula, hanem például A. Camus-höz és Karl Jaspershez is. Mint-hogy a hazai lapokban nem találkoztam róla szóló megemlékezéssel, szeretném ez úton (ha a szerkesztőség helyet ad levelem közlésének) röviden méltatni Szirmai Károly hazájában és annak határain túl is közzismert és megbecsült írói munkásságát. Köteményeket és elbeszéléseket írt, amelyek számos kötetben jelentek meg (erről az Irodalmi Lexikon pontosabban tájékoztatja az érdeklődőket, mint ahogy én tehetném), s miközben alkotóereje java részét lapszerkesztésre, irodalom-szervezésre, előadások tartására fordította, 1958-re érlelte meg egyik legjelentősebb művét, *Katlanban* című regényét. Nem tudom, mennyiben tekinthető érték-mérőnek az, hogy egy író műveit hány nyelvre fordították le, de mindenesetre úgy gondolom, sokatmondó tény, hogy Szirmai Károly a magyaron kívül még tíz másik nyelven is megszólalt: a jugoszláviai népek nyelvein és néhány nagy világnyelven. Személyével és írásművészetével kapcsolatban azonban ennél is jellemzőbbnek tartom azt, amit Bori Imre mondott róla búcsúbeszédében: „Szirmai Károly nem a halál költője volt, ahogy ő egykor Kosztolányit látta, hanem az életé, amelyben benne foglaltatik az elmúlásnak, a meghalásnak az igazsága is.”

KISGYÖRGY ZOLTÁN geológus (Barót). — Igyekszem, ha kissé késve is, válaszolni soraikra, Jólesett, hogy újra felkerestek, mert „földalatti” (bányában töltött) napjaim úgy rohannak, hogy igen kevés időm marad levélíráásra. Értelmiségi családokhoz itt nagyjából eljut a folyóirat, sőt újabban — azt hiszem — egy kicsit röstelli magát, akitől csodálkozva megkérdelek: „Neked nem jár a *Korunk*?” Bosszantó azonban, hogy sokszor igen elkésnek a megjelenéssel (nem tudom, mentségükre szolgál-e, hogy ezzel más folyóirat is így van, például az *Igaz Szó*). — Részemről nagyon helyesnek tartom a szerkesztőségnek azt az elhatározását, hogy a folyóiratszeme rovatnak nagyobb teret adjon, és több anyagot közöljön, s csak arra szeretném felhívni a figyelmüket (amire egyébként bizonyosan gondoltak), hogy ebben a tág kitekintést nyújtani akarásban ne feledkezzenek meg a természet-tudományok új eredményeiről sem. Megítélésem szerint egy *Korunk*-olvasónak valóban az kell hogy legyen az érzése, hogy folyóirata átfogóan tájékoztatja őt a világ dolgairól — s természetesen ennek nem szabad csupán érzésnek maradnia, hanem ténynek kell lennie. Sikert kívánok elhatározásuk valóra váltásához, és részemről ígérem, hogy felhívom figyelmüket az általam olvasott szakajtóban felbukkanó, esetleges közérdeklődésre számító kérdésekre.

MOLDOVÁN ERNŐ főiskolai hallgató (Bukarest). — Örömmel fedeztem fel a *Korunk* 1973. 5. számában O. Lilienthalnak, a repülés egyik közzismert úttörőjének a kolozsvári Martin Lajoshoz — szintén a repüléssel kísérletező szakemberhez — írott öt levelét. Ezek valóban érdekes technikatörténeti dokumentumok, amelyekhez hasonlók közlésére a *Korunk* máskor is vállalkozhatna. Remélem, nem veszik rossz néven, ha illetéktelenül szóba hozom egy észrevételemet: fel kellett volna tüntetni a bevezető szövegben, hogy a *Korunkban* közölt levelek tulajdonképpen fordítások — mert azt nem hiszem, hogy Lilienthal ilyen jól tudott volna magyarul, ellenben hogy Martin értett németül, az több mint biztos. Ettől teljesen függetlenül, szívesen olvasnék sok ilyen, a hazai műszaki hagyományokat felidéző közleményt a *Korunkban*.

V. TOMORI ILONA pszichológus (Nagyvárad). — 1973. 3. számukról cikket írtam A Hétnék. Igyekszem a pszichológia fontosságát minden eszközzel dokumentálni. Mi, sajnos, még csak beszélünk róla, s egyéni küzdelmeket folytatnak sokan — de a hivatalos keret és a megfelelő ember ritkán talál egymásra. Az egész 3. számot olvasva az volt az érzésem, hogy folyóiratuk messze megelőz más sajtó fórumokat e kérdés eleven támogatásában. Remélem, hogy a szociálpszichológiával is így tesznek majd. Nem győzzük utolérni magunkat. Simó Sándort ismeretlenül is üdvözlöm kitűnő cikkéért, és az egész szerkesztőséget szeretettel köszöntöm.

